

UZASADNIENIE

Powód W. C. wniósł w dniu 1 sierpnia 2013 r. pozew przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W., żądając zasądzenia kwoty 57.653 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie z tytułu konieczności dostosowania jego nieruchomości położonej w O. przy ul. (...) do właściwego klimatu akustycznego zgodnego z wymogami uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nr 76/11. Podniósł, iż jego nieruchomość została objęta strefą Z2 obszaru ograniczonego użytkowania, w związku z czym prawo własności powoda zostało ograniczone. Według powoda, obszar ograniczonego użytkowania został stworzony dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest pozwany. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie zaspokoił roszczeń powoda.

W dniu 11 grudnia 2013 r. pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany w pierwszej kolejności podniósł, że upłynął dwuletni termin zawity określony w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska do dochodzenia roszczeń w związku ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości. Zdaniem pozwanego, nieruchomość powoda była już objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. Na podstawie tego rozporządzenia powyższa nieruchomość znalazła się w strefie M, wobec czego wejście w życie uchwały nr 76/11 nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń. Według pozwanego z powyższych przyczyn roszczenie powoda wygasło. Pozwany wskazał również, iż powód nie wykazał szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a regulacjami prawnymi wprowadzonymi uchwałą nr 76/11.

W odpowiedzi na powyższe, powód w piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2014 r. wskazał, iż rozporządzenie nr 50 przestało obowiązywać, zaś nowym aktem prawnym tworzącym obszar ograniczonego użytkowania jest uchwała z dnia 20 czerwca 2011 r. Jego zdaniem powyższe rozporządzenie przestało obowiązywać wraz z wejściem w życie ustawy zmieniającej treść art. 135 ust. 2 prawa ochrony środowiska przyznającej kompetencje do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania Sejmikowi Województwa. W ustawie tej nie zamieszczono przepisów przejściowych, na podstawie których możliwe było utrzymanie mocy rozporządzenia Wojewody (...). Wobec powyższego – zdaniem powoda – dopiero uchwała nr 76/11 nałożyła na powoda obowiązek poniesienia kosztów dostosowania budynku znajdującego się na jego nieruchomości do wymogów wskazanych w uchwale. Nadto rozporządzenie w przeciwieństwie do uchwały nie wskazywało poziomu hałasu w danym obszarze, a tym samym nakładów koniecznych do dostosowania budynku do właściwego klimatu akustycznego.

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2014 r. pozwany wskazał, iż w art. 135 ust. 2 prawa ochrony środowiska zmieniono jedynie organ uprawniony do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, wobec czego z mocy § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej rozporządzenie nr 50 zachowało moc obowiązującą. Podniósł również, iż z mocy art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej rozporządzenie nr 50 zachowało moc do czasu wydania nowego aktu prawa miejscowego. Z kolei następna zmiana art. 135 ust. 2 prawa ochrony środowiska miała charakter jedynie redakcyjny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. C. od 8 września 1983 r. jest właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości O. na działce nr (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Nieruchomość powoda jest zabudowana domem jednorodzinny, z

którego powód korzysta dla celów mieszkaniowych (okoliczności bezsporne; nadto **dowód**: wydruk księgi wieczystej nr (...) – k. 17-37, wypis z rejestru gruntów – k. 38).

Nieruchomość powoda była w całości położona w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (okoliczności bezsporne; nadto **dowód**: Dziennik Urzędowy Województwa (...) nr 156 wraz z załącznikami – k. 91-94, mapy – k. 95-99).

W obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nieruchomość powoda znajduje się w całości w strefie oznaczonej jako Z2 (okoliczności bezsporne; nadto **dowód**: mapa – k. 39v-40, wykaz działek ewidencyjnych znajdujących się w strefach Z1 i Z2 – k. 45-46).

Pismem z dnia 30 lipca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie 57.653 zł w terminie 5 dni od daty doręczenia wezwania (**dowód**: wezwanie do zapłaty – k. 41-42).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia stron oraz w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd nie poczynił jednak ustaleń faktycznych na podstawie przedłożonej przez powoda do akt sprawy opinii technicznej budynku, z której wynika, że koszt dostosowania nieruchomości do właściwego klimatu akustycznego zgodnego z wymogami uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. wynosi 57.653 zł. Z uwagi bowiem na upływ terminu zawitego określonego w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, ustalenie wysokości szkody poniesionej przez powoda w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania okazało się niecelowe.

Z tych samych przyczyn Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa i kosztorysowania robót budowlanych na okoliczności wykazania stanu technicznego nieruchomości powoda oraz kosztów, które należy ponieść w celu dostosowania nieruchomości do właściwego klimatu akustycznego zgodnie z wymogami uchwał Sejmiku Województwa. Powyższe okoliczności nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Powód za pomocą wskazanego środka dowodowego dążył do wykazania szkody w postaci kosztów koniecznych w celu wypełnienia wymagań technicznych istniejącego na jego gruncie budynku. Należy jednak zauważyć, że zasadność poniesienia tych kosztów wynikała już z rozporządzenia nr 50 Wojewody (...), a zatem szkoda w tym znaczeniu nie jest konsekwencją wejścia w życie uchwały nr 76/11. Ponieważ roszczenie zgłoszone w pozwie nie może zostać uwzględnione z uwagi na upływ terminu zawitego określonego w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska liczonego od dnia wejścia w życie powyższego rozporządzenia, przeprowadzenie dowodów zmierzających do wykazania wysokości szkody powstałej wskutek jego wejścia w życie należało uznać za niecelowe. Z tych względów należało oddalić również wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych, a także wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do przedstawienia dowodów potwierdzających zapewnienie w budynku klimatu akustycznego zgodnego z przepisami prawa.

Z kolei wnioski dowodowe pozwanego o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych sądowych z zakresu budownictwa oraz z zakresu wyceny wartości nieruchomości należało dodatkowo uznać za spóźnione. Zgodnie bowiem z art. 207 § 6 k.p.c., Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Z kolei w myśl art. 217 § 2 k.p.c., Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Także wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. C. na okoliczność utrudnień związanych z korzystaniem z nieruchomości powoda wynikających z ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania należało

uznać za spóźniony (art. 207 § 6 i 207 § 2 k.p.c.). Powód ani w pozwie, ani w dalszym piśmie przygotowawczym nie zgłosił wniosku o przeprowadzenie wskazanego dowodu. Wniosek ten został zgłoszony dopiero na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r., zaś powód nie powołał żadnych argumentów mających świadczyć o tym, że nie zgłosił wniosku dowodowego w pozwie lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionego wniosku nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził zasądzenia od pozwanego kwoty 57.653 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem odszkodowania w związku z koniecznością dostosowania jego nieruchomości do klimatu akustycznego zgodnego z wymogami uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nr 76/11.

Zgodnie z art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód wykazał przysługującą mu legitymację czynną do wystąpienia z powyższym roszczeniem, jak również legitymację bierną strony pozwanej. Z przedłożonego do akt sprawy wydruku księgi wieczystej nr (...) wynika bowiem, że powód W. C. od 8 września 1983 r. jest właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości O. na działce nr (...). Z kolei legitymacja bierna pozwanego wynika z art. 136 ust. 2 prawa ochrony środowiska, według którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. Z § 1 uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (M..2011, Nr 128, poz. 4086) wynika natomiast, że obszar ograniczonego użytkowania został utworzony dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W..

Zauważyć jednak trzeba, że roszczenie formułowane na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska podlega poważnym ograniczeniom. Według art. 129 ust. 4 powołanej wyżej ustawy, z roszczeniem o odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Dwuletni termin określony w art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska jest terminem zawitym, co oznacza, iż jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, LEX nr 577165; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47). Dla zachowania tego terminu wystarczające jest zgłoszenie żądania bezpośrednio obowiązanemu do zapłaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2013 r., I ACa 1104/12, LEX nr 1271919).

Mając na uwadze powyższe, w pierwszej kolejności należy rozważyć, czy powód zgłosił roszczenie stronie pozwanej przed upływem 2 lat od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., a więc przed upływem 2 lat od dnia 4 sierpnia 2011 r.

W niniejszej sprawie powód zgłosił swoje roszczenie pozwanemu w piśmie z dnia 30 lipca 2013 r. (k. 41-42). Pismo to zostało wysłane pozwanemu w dniu 30 lipca 2013 r. Co prawda powód nie zaferował żadnych dowodów celem wykazania daty, w której powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu, jednakże w dniu 1 sierpnia 2013 r. wniósł pozew do tut. Sądu, co jest jednoznaczne ze zgłoszeniem roszczenia w rozumieniu art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska. Wytoczenie powództwa jest szczególnym – sformalizowanym - przypadkiem "wystąpienia" z roszczeniem

w rozumieniu art. 129 ust. 4 powołanej ustawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lutego 2013 r., I ACa 1366/12, LEX nr 1312016).

Tym samym powód wystąpił z roszczeniem o odszkodowanie przed upływem dwuletniego terminu liczonego od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Rozważenia zatem wymaga, czy zaistniały wszystkie przesłanki roszczenia odszkodowawczego określonego w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11. Przesłankami tej odpowiedzialności są: wejście w życie aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą.

W ocenie Sądu powód wykazał wyłącznie pierwszą z powołanych przesłanek, a więc wejście w życie uchwały nr 76/11. Z kolei fakt poniesienia szkody w postaci konieczności poniesienia kosztów w celu wypełnienia wymagań technicznych nieruchomości nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż ewentualna szkoda nie mogła być następstwem wejścia w życie uchwały nr 76/11. Szkoda powstała nie w wyniku wejścia w życie uchwały nr 76/11, lecz znacznie wcześniej, tj. w związku z ograniczeniami i wymaganiami wynikającymi z rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r.

Naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 prawa ochrony środowiska podlega szkoda wynikła z obniżenia wartości nieruchomości, będącego następstwem ograniczeń ustanowionych wprost w uchwale nr 76/11 oraz zmniejszenie jej wartości spowodowane koniecznością znoszenia dopuszczalnych na obszarze ograniczonego użytkowania emisji przekraczających standardy jakości środowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, LEX nr 1389001). Nadto w myśl art. 136 ust. 3 powołanej ustawy, w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Powód uzasadniając swoje żądanie powołał dowody mające na celu wykazanie szkody wyłącznie w postaci kosztów koniecznych w celu wypełnienia wymagań technicznych istniejącego na jego gruncie budynku. W tym celu powód wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa i kosztorysowania robót. Powód co prawda na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r. zgłosił dodatkowo wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. C. na okoliczność utrudnień związanych z korzystaniem z nieruchomości powoda wynikających z ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, jednakże wniosek ten należało oddalić jako spóźniony (art. 207 § 6 i 217 § 2 k.p.c.). Co więcej, powód w piśmie przygotowawczym z dnia 13 lutego 2014 r. wskazał wprost, iż dochodzone przez niego odszkodowanie obejmuje wyłącznie koszty dostosowania nieruchomości do klimatu akustycznego zgodnego z wymogami uchwały nr 76/11 (k. 117).

W ocenie Sądu, z związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11, po stronie powoda nie mogła powstać szkoda w postaci kosztów wypełnienia wymagań technicznych istniejącego na jego gruncie budynku. Należy bowiem zauważyć, że art. 136 ust. 1 prawa ochrony środowiska uzależnia powstanie szkody w rozumieniu tego przepisu od określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków istniejących na nieruchomości położonej w tym obszarze. Co prawda wymagania takie zostały określone w uchwale nr 76/11 Sejmiku Województwa, jednakże trzeba zauważyć, że nie uległy one zmianie w porównaniu z wymaganiami istniejącymi przed wejściem w życie tej uchwały.

Bezspornym w sprawie było, że nieruchomość powoda była w całości położona w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (M..2007, Nr 156, poz. 4276). W myśl § 5 pkt 2 powyższego rozporządzenia, w obszarze ograniczonego użytkowania w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian

zewnątrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach. Od czasu wejścia w życie uchwały nr 76/11, nieruchomości powoda znajduje się w strefie Z2. W myśl § 6 pkt 2 powołanej uchwały, w istniejących budynkach objętych obszarem ograniczonego użytkowania należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Z kolei w § 3 i 4 uchwały nr 76/11 opisano poziomy dźwięku, co ma na celu wyłącznie ustalenie wytycznych, w jaki sposób należy ustalić granice obszaru ograniczonego użytkowania, a także granicę strefy Z1 i Z2. Zgodnie z § 3, granicę zewnętrzną obszaru ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie obwiedni izolacji równoważnego poziomu dźwięku $A_{L_{AeqN}} = 45$ dB i izolacji $L_{AeqD} = 55$ dB w przypadku, gdy izolacja $L_{AeqN} = 45$ dB zawiera się wewnątrz obszaru ograniczonego izolacją $L_{AeqD} = 55$ dB (ust. 1). Granicę wewnętrzną obszaru ograniczonego użytkowania wyznacza granica terenu lotniska (ust. 2). Z kolei w myśl § 4 powołanej uchwały, w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się dwie strefy: 1) strefę Z1, której granicę zewnętrzną wyznacza izolacja miarodajnego poziomu dźwięku 55 dB w porze nocy, od wewnątrz granica lotniska; 2) strefę Z2, której granicę wyznacza od zewnątrz izolacja miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z1. Z przepisów tych nie wynikają dla powoda żadne ograniczenia, jak również nie nakładają one na powoda żadnych powinności w zakresie dostosowania budynku do wymagań akustycznych.

Z przedstawionego porównania wynika, że w rzeczywistości nie doszło do zwiększenia wymagań technicznych dotyczących budynku powoda na nieruchomości położonej w strefie Z2, a wcześniej w strefie M. Tym samym w związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11 nie mogło dojść do powstania lub zwiększenia szkody. Majątek powoda nie uległ pomniejszeniu w porównaniu ze stanem istniejącym już od czasu wejścia w życie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r., a więc od dnia 25 sierpnia 2007 r.

Odpowiedzialność odszkodowawcza, o której mowa w art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska została przewidziana nie za samo określenie na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego określający wymagania techniczne dotyczące konkretnego budynku znajdującego się na obszarze ograniczonego użytkowania. Odszkodowanie nie może rekompensować utrzymywania już istniejących wymagań w przypadku zmiany aktu prawnego. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego wymagania celem zapewnienia właściwego klimatu akustycznego. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe wymagania co do istniejących budynków. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres wymagań na dotychczasowym poziomie (analogicznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596).

W konsekwencji w majątku powoda nie powstała szkoda wynikająca z wejścia w życie uchwały nr 76/11, bowiem wymagania dotyczącej jego nieruchomości nie uległy zwiększeniu.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również argument powoda, że rozporządzenie nr 50 przestało obowiązywać najpóźniej w dniu 15 listopada 2008 r., a zatem uchwałą nr 76/11 wprowadzono nowe ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości oraz wymagania techniczne dotyczące budynków położonych na tych nieruchomościach. Powołane rozporządzenie wydane zostało na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, który w dniu wydania tego rozporządzenia stanowił, iż obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Cytowany przepis - z dniem 1 stycznia 2008 r. - został zmieniony przez art. 19 pkt 5 w zw. z art. 48 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462, ze zm.), otrzymując treść, iż obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana

jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Powód argumentując zmianę mocy obowiązującej powyższego rozporządzenia powołał się na § 32 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908), według którego, jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Wbrew twierdzeniom powoda, rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) nie utraciło jednak mocy obowiązującej, ponieważ w myśl art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje. Tym samym, okoliczność zmiany z dniem 1 stycznia 2008 r. właściwości organu i formy aktu w sprawie tworzenia obszarów ograniczonego użytkowania nie skutkowałą utratą mocy obowiązującej dotychczasowego rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. Wymieniony wyżej art. 135 ust. 2 poddany został kolejnej nowelizacji z dniem 15 listopada 2008 r. dokonanej w art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), jednakże w ramach tej nowelizacji nie uległa zmianie właściwość sejmiku województwa i forma uchwały do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania. Zmiana ta polegała na zastąpieniu odesłania do pojęcia przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, jako określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1 (tej ustawy), na odesłanie do pojęcia przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, jako określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Tutejszy Sąd podziela stanowisko przedstawione przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w wyroku z dnia 31 sierpnia 2009 r., (...) SA/Wa (...) (LEX nr 518044), zgodnie z którym rozporządzenie wojewody w przedmiocie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania nie utraciło mocy obowiązującej z nowelizacją art. 135 ust. 2 prawa ochrony środowiska, która weszła w życie w dniu 15 listopada 2008 r., gdyż materialnoprawny zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania określony w art. 135 ust. 2 powołanej wyżej ustawy, jaki obowiązywał przed dniem 15 listopada 2008 r., nie uległ zmianie na skutek nowelizacji tego przepisu. Nie uległy także zmianie wytyczne zawarte w art. 135 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2011 r., II CSK 421/10, LEX nr 863961; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 26).

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało uznać, że mimo zgłoszenia roszczenia w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11, powód nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy wejściem tej uchwały w życie a szkodą w postaci kosztów koniecznych w celu wypełnienia wymagań technicznych istniejącego budynku (art. 136 ust. 3 prawa ochrony środowiska). Szkada w majątku powoda istniała już bowiem przed wejściem w życie tej uchwały.

W konsekwencji szkoda po stronie powodowej w postaci kosztów koniecznych w celu wypełnienia wymagań technicznych budynku, nie jest następstwem wejścia w życie uchwały nr 76/11, lecz powstała w wyniku wejścia w życie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. Roszczenie odszkodowawcze powinno zostać zgłoszone przez powoda w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia (art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska). Skoro wskazane rozporządzenie weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 r., roszczenie o odszkodowanie za szkodę wywołaną wprowadzonymi przez to rozporządzenie wymogami technicznymi należało zgłosić najpóźniej w dniu 25 sierpnia 2009 r. Niezgłoszenie roszczenia odszkodowawczego we wskazanym terminie skutkowało jego wygaśnięciem z dniem 26 sierpnia 2009 r.

Mając powyższe na względzie, powództwo należało w całości oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powód przegrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego, tj. po 3.617 zł, składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na kwotę 3.600 zł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490 j.t. ze zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O zwrocie powodowi niewykorzystanej zaliczki w kwocie 1.000 zł Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku, na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594, tj. ze zm.), zgodnie z którym Sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.